

Sygn. akt I C 1552/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Łomży I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Jędrzejewska

Protokolant: Wojciech Tyl

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2019 r. w Łomży

sprawy z powództwa P. T. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. T. (1) kwotę 16.499,13 zł (szesnaście tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt dziewięć złotych trzynaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 9.000 zł za okres od dnia 4.05.2017 r. do dnia zapłaty, od kwoty 6.000 zł za okres od dnia 20.06.2018 r. do dnia zapłaty, od kwoty 386,96 zł za okres od dnia 29.09.2017r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.112,17 zł za okres od dnia 26.10.2018 r. do dnia zapłaty.

II. W pozostałym zakresie powództwo oddała.

III. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. T. (1) kwotę 2.799,17 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód P. T. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 9.000zł tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznane cierpienia psychiczne i fizyczne wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4.05.2017 r., kwoty 16 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu do dnia zapłaty, kwoty 370,96 zł tytułem odszkodowania za utracone wynagrodzenie w związku z przebywaniem na zwolnieniu lekarskim wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 11.02.2017 r. doznał skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa, pourazowego zespołu korzeniowego odcinka C lewostronnego. Nosił kołnierz Schanza, Campa i przebył leczenie ortopedyczne, rehabilitacyjne oraz psychologiczne. W wyniku nadal odczuwanego bólu został ponownie skierowany do poradni rehabilitacyjnej, gdzie na wizycie w dniu 6.09.2017 r. ponownie zlecono leczenie rehabilitacyjne. Został również skierowany do poradni neurologicznej. Sprawca wypadku posiadał polisę OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym, do którego zgłosił szkodę. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, przyznając na jego rzecz zadośćuczynienie w wysokości 1.050 zł oraz odszkodowanie w wysokości 116,19 zł (na refundację kosztów medycznych). Pozwany następnie zaproponował powodowi ugodową stawkę za zadośćuczynienie w łącznej wysokości 1.700 zł, na którą nie przystał. Zdaniem powoda przyznana w postępowaniu likwidacyjnym kwota jest rażąco zaniżona i nie odpowiadała rozmiarowi krzywdy. Powód ponadto wskazał, że poniósł koszt zakupu kołnierza ortopedycznego w kwocie 16 zł, której pokrycia domaga się w niniejszym

postępowaniu, w oparciu o fakturę VAT nr (...) z dnia 13.02.2017 r., albowiem powyższy koszt nie był zgłaszany ubezpieczycielowi do pokrycia szkody. Powód opiera swoje roszczenie na art. 444 § 1 kc oraz na art. 445 § 1 kc.

Pozwany Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany nie kwestionował, że ponosi odpowiedzialność gwarancyjną za przedmiotowy wypadek drogowy, czego dowodem jest przyjęcie zgłoszenia szkody i przeprowadzenie procesu jej likwidacji. W ocenie pozwanego powództwo nie jest uzasadnione, bowiem zadośćuczynienie w przyznanej kwocie 1.050 zł jest w pełni adekwatne do doznanej przez powoda krzywdy i pozwala na złagodzenie odczuwalnych przez niego cierpień, zarówno fizycznych, jak i psychicznych. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pozwany wziął pod uwagę wszystkie kryteria akcentowane w orzecznictwie jako istotne przy ocenie stopnia krzywdy i następczego ustalania wysokości zadośćuczynienia. Strona pozwana wskazała, że krzywdę powoda potraktowała indywidualnie, prowadząc niezależne postępowanie, gromadząc wymagany materiał dowodowy, przeprowadzając zaoczną komisję lekarską – z udziałem lekarza medycyny, starając się w sposób jak najbardziej zupełny ustalić wszystkie negatywne następstwa zdarzenia. W sposób drobiazgowy i wnikliwy przeanalizował sytuację życiową powoda po zdarzeniu drogowym z dnia 11.02.2017 r., a także wiek powoda, okres i uciążliwość leczenia, wpływ wypadku na relacje z bliskimi, fakt wystąpienia stanu stresowego. Wskutek analizy dokumentacji medycznej nie stwierdzono u powoda uszczerbku na zdrowiu (0 %), który byłby skutkiem zdarzenia z dnia 11.02.2017 r. a wykonane powodowi badania obrazowe, m.in. RTG, nie wykazały żadnych zmian pourazowych. Dolegliwości zgłaszane przez powoda, w ocenie strony pozwanej, nie są potwierdzone obiektywnym materiałem dowodowym. Ponadto zdaniem pozwanego powód nie sprecyzował w jaki sposób określił wartość dochodzonej kwoty i ostatecznie ustalonej w jego mniemaniu kwoty zadośćuczynienia, co prowadzi do wniosku, że roszczenie powoda jest dalece zawyżone. Zadośćuczynienie nie może być źródłem wzbogacenia. Pozwany wskazał także, iż nie zasługuje na uwzględnienie roszczenie o odszkodowanie z tytułu utraconego dochodu, albowiem powód nie wykazał, aby niższe wynagrodzenie, które otrzymał, było skutkiem przedmiotowego zdarzenia drogowego.

Pełnomocnik powoda pismem z dnia 19.06.2018 r. rozszerzył powództwo do kwoty 18.000 zł tytułem zadośćuczynienia (pismo k.-107).

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w rozszerzonym zakresie jako niezasadnego.

Pełnomocnik powoda pismem z dnia 25.10.2018 r. rozszerzył powództwo do kwoty 1.483,13 zł tytułem utraconego zarobku z tytułu dodatkowego wynagrodzenia rocznego za 2017 r. w kwocie 554,98 zł netto i nagrody uznaniowej w kwocie 557,19 zł netto (pismo k.-144, zaświadczenie k.-145, informacja k.-155).

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w rozszerzonym zakresie jako niezasadnego.

Sąd Rejonowy w Łomży ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 11.02.2017 r. powód P. T. (1), kierując pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) brał udział w wypadku komunikacyjnym w Ł. na moście na rzece N., spowodowanym przez R. P., kierującego pojazdem marki S. o nr rej. (...) z naczepą marki S. o nr rej. (...).

Za spowodowanie powyższego wypadku R. P. został ukarany karą grzywny w wysokości 1.000 zł wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Łomży sygn. akt II W 482/17 (wyrok k.-82 akt II W 482/17).

W chwili wypadku powód miał zapięte pasy bezpieczeństwa. Bezpośrednio po wypadku ze względu na brak dolegliwości ze strony narządu ruchu powód udał się do domu. Po godzinie od wypadku pojawiły się bóle przedniej ściany przedniej klatki piersiowej oraz bóle okolicy lędźwiowej, które stopniowo nasilały się. Tego samego dnia zgłosił się do SOR Szpitala Wojewódzkiego w Ł., gdzie wykonano mu zdjęcie RTG kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego oraz USG jamy brzusznej, które nie wykazały zmian pourazowych. Powód następnego dnia ze względu na dolegliwości

ze strony kręgosłupa szyjnego ponownie zgłosił się do SOR, gdzie wykonano zdjęcie RTG kręgosłupa szyjnego, które nie wykazało zmian pourazowych. Kręgosłup szyjny zabezpieczono kołnierzem ortopedycznym Schantza oraz skierowano powoda do Poradni Ortopedycznej, do której zgłosił się w dniu 13.02.2017 r. Zalecono powodowi kołnierze ortopedyczny Campa, który nosił przez 6 tygodni. W kwietniu 2017 r. powód był rehabilitowany ambulatoryjnie w Poradni Rehabilitacyjnej w Ł.. Powód odbył 1 kurs rehabilitacji przez 10 dni. Kolejne zabiegi rehabilitacyjne odbył w dniach od 9.05.2017 r. do 22.05.2017 r., od 26.03.2018 r. do 9.04.2018 r. i 17.12.2018 r. do 2.01.2019 r. Powód był również dwukrotnie kontrolowany przez lekarza neurologa-bez wniosków.

W związku z problemami ze snem i lękami w dniu 30.03.2017 r. powód zgłosił się do (...) sp. z o. o. w Ł., gdzie nie stwierdzono objawów depresyjnych i zaburzeń o charakterze psychotycznym. Rozpoznano zaburzenia lękowe-reakcja na stres. Zalecono skierowanie do psychologa celem ewentualnej terapii i dalszej diagnozy. Otrzymał receptę na zakup leku nasennego S..

W dniu 20.06.2017 r. powód zgłosił się do psychologa w Centrum (...) sp. z o.o. w Ł., gdzie odbył rozmowę terapeutyczną (zeznanie świadka M. G. k.-79v, T. T. k.-79v-80, M. T. k.-80v, wyjaśnienia powoda k. - 63v-64, opinia biegłego M. R. k.-86-90, opinia biegłej B. J. k.-112-116, dokumentacja medyczna powoda k.-58, 85, 90, zeznania powoda k.-184v-185).

Powód w chwili przedmiotowego wypadku był zatrudniony w (...). W okresie od 13.02.2017 r. do 23.05.2017. przebywał na zwolnieniu lekarskim (zwolnienia k.-16-20), przez co otrzymał 80 % wynagrodzenia za pracę. W powyższym okresie otrzymałby wynagrodzenie w kwocie 9.328,93 zł netto (informacja k.-22). Strata wynagrodzenia netto za okres zwolnienia lekarskiego wynosiła 370,96 zł netto (informacja k.-22).

Powód za 2017 r. otrzymał dodatkowe wynagrodzenie roczne w kwocie niższej o 554,98 zł netto z uwagi na przebywanie na zwolnieniu lekarskim w związku z przedmiotowym wypadkiem oraz nagrodę uznaniową w kwocie niższej o 557,19 zł netto również z uwagi na przebywanie na zwolnieniu lekarskim w związku z przedmiotowym wypadkiem (pismo k.-144, zaświadczenie k.-145, informacja k.-155).

Powód w dniu 13.02.2017 r. dokonał zakupu kołnierza ortopedycznego za kwotę 16 zł (faktura k.-23).

Powód w dniu 13.02.2017 r. zgłosił szkodę do pozwanego (...) W. (zgłoszenie szkody akta szkody k.-51).

Podczas pobytu na zwolnieniu lekarskim powód przebywał w domu. Ze względu na dolegliwości bólowe i noszenie kołnierza ortopedycznego nie mógł wykonywać wcześniejszych czynności domowych. Nie mógł zajmować się i bawić się z córką. W przedmiotowym wypadku ucierpiała także żona powoda. Dlatego też w codziennych obowiązkach pomagała im jego matka. Gotowała im, sprzątała, odprowadzała córkę do szkoły, pomagała przy ubieraniu się powoda. Żona pomagała mu podczas mycia. Powód przez kilka tygodni odczuwał lęk przed jazdą samochodem. Przez około 2 miesiące na zakupy woził go kolega M. G., który pomagał także przy wnoszeniu zakupów. Przed wypadkiem powód był zdrowym i sprawnym mężczyzną. Uprawiał sport, grał w piłkę nożną, jeździł rowerem, pływał. W chwili obecnej nie uprawia już tych dyscyplin sportu (zeznanie świadka M. G. k.-79v, T. T. k.-79v-80, M. T. k.-80v, wyjaśnienia powoda k. - 63v-64, zeznania powoda k.-184v-185).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 28.03.2017 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 5.000 zł tytułem odszkodowania i kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia (wezwanie k.-12).

Pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, decyzją z dnia 4.05.2017 r. przyznał powodowi kwotę 1.050 zł tytułem zadośćuczynienia i 116,19 zł tytułem odszkodowania za zakup środków medycznych (decyzja k.-14).

Okoliczności przedmiotowego wypadku z dnia 11.02.2017 r., którego uczestnikiem był powód P. T. (2) nie budzą wątpliwości i są bezsporne w niniejszej sprawie. Strony zgodne były także co do tego, że sprawcę wypadku łączyła z pozwanym (...) W. umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, na mocy której ubezpieczyciel przejął na siebie odpowiedzialność cywilną za wszelkie szkody spowodowane w związku z ruchem pojazdu marki S. o nr rej.

(...). Niezaprzeczalny był także ciążyący na pozwanym ubezpieczycielu obowiązek naprawienia zarówno majątkowych skutków szkody (art. 444 § 1 kc), jak też pieniężnego zadośćuczynienia za wyrządzoną poszkodowanemu krzywdę (art. 445 § 1 kc).

Kwestię sporną stanowił zaś w niniejszym procesie rozmiar obrażeń i wysokość uszczerbku na zdrowiu doznanych przez powoda na skutek powyższego wypadku, mające wpływ na wysokość żadanego zadośćuczynienia.

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowi art. 445§1 kc, zgodnie z którym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę pieniężną tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie pieniężne zgodnie z utrwalonym poglądem doktryny i orzecznictwa Sądu Najwyższego ma na celu załagodzenie cierpień fizycznych (tj. bólu i innych dolegliwości) oraz psychicznych (tj. ujemnych uczuć przeżywanych w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia). Powinno ono stanowić rekompensatę za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego.

Ciężar dowodu – zgodnie z ogólną regułą wynikającą z art. 6 kc – spoczywa na poszkodowanym, który musi wykazać, że doznał krzywdy w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia.

W ocenie Sądu stwierdzić należy, iż powód P. T. (2) wykazał, iż uszkodzenia ciała, jakich doznał w wyniku przedmiotowego wypadku miały swoje ujemne następstwa, tak w sferze cierpień fizycznych, jak i psychicznych. Sąd podzielił w całości jego wyjaśnienia informacyjne i zeznania złożone w charakterze strony oraz zeznania świadków M. G. (k.-79v), T. T. (k.-79v-80) i M. T. (k.-80v), przesłuchanych na okoliczność ustalenia przebiegu i przyczyn wypadku z dnia 11.02.2017 r., zakresu obrażeń doznanych przez powoda na skutek przedmiotowego wypadku, doznanych szkód, cierpień fizycznych i psychicznych, przebiegu leczenia, konieczności opieki i zakresu pomocy osób trzecich.

W ocenie Sądu wyjaśnienia i zeznania złożone przez powoda oraz zeznania świadków są spójne wewnętrznie. Składane były bowiem w sposób spontaniczny i znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, zgromadzonym w sprawie. Wynika z nich jednoznacznie, że konsekwencją wypadku drogowego, w którym powód uczestniczył były liczne obrażenia fizyczne, cierpienia psychiczne, a skutki tego zdarzenia są odczuwalne przez niego także obecnie. Niewątpliwie urazy jakich doznał, a zwłaszcza skręcenia kręgosłupa szyjnego powikłanego przewlekłym zespołem bólowym - korzeniowym szczególnie po stronie lewej wiązały się z licznymi, rozległymi cierpieniami. W tych okolicznościach nie sposób podważyć, iż przez długi czas u powoda utrzymywały się dolegliwości bólowe, o czym świadczyć może chociażby charakter i rozmieszczenie powyższych urazów. Jak powód wskazywał, silne dolegliwości bólowe odczuwał przez kilka tygodni od zdarzenia. W tym okresie zmuszony był przyjmować leki przeciwbólowe, które pozwalały mu w miarę normalnie funkcjonować. Ponadto jak wynika z zeznań świadków konsekwencją wypadku jest także to, że w znacznym stopniu została ograniczona sprawność organizmu powoda. Przebyta przez niego rehabilitacja związana z dolegliwościami będącymi następstwem przedmiotowego wypadku nie zdołała przywrócić jego sprawności fizycznej w takim stopniu jaka była przed tym zdarzeniem. Nadal odczuwa powysiłkowe bóle odcinka szyjnego kręgosłupa. Są to okoliczności, które wskazują jednoznacznie, iż powód doznał poważnych urazów w wyniku przedmiotowego wypadku, które skutkowały długotrwałym i znacznym stopniem nasilenia dolegliwości bólowych.

Z niekwestionowanej przez strony opinii lekarskiej, sporządzonej przez biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii M. R. z dnia 25.04.2018 r. wynika, że powód podczas wypadku komunikacyjnego z dnia 11.02.2017 r. doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego, powikłanego przewlekłym zespołem bólowym - korzeniowym szczególnie po stronie lewej, którego skutkiem jest długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5 %. Biegły wskazywał, że leczenie ortopedyczne powoda i rekonwalescencja trwała od dnia wypadku do dnia 25.05.2017 r. i taki czas powód przebywał na zwolnieniu lekarskim. Dotychczasowe leczenie było dla powoda dolegliwe w stopniu niewielkim i wiązało się jedynie ze stosowaniem kołnierza ortopedycznego oraz wizytami w poradni ortopedycznej i w poradni rehabilitacyjnej. W ocenie biegłego, na skutek doznanych urazów w wyniku przedmiotowego wypadku, P. T. (1) nie wymagał opieki i pomocy osób trzecich w wykonywaniu czynności dnia codziennego. Rokowania na przyszłość, w ocenie biegłego, są dobre. Doznany uraz kręgosłupa szyjnego doprowadził do długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powoda. Uraz kręgosłupa szyjnego u powoda został wygojony z pozostawieniem przewlekłego zespołu bólowo-korzeniowego po stronie lewej i ograniczenia

jego ruchomości w maksymalnych zakresach. Biegły nie miał możliwości zweryfikowania jego nasilenia i częstości występowania, ale kategorycznie nie mógł wykluczyć występowania przewlekłych dolegliwości bólowych ze strony kręgosłupa szyjnego w przyszłości. Biegły opiniował, że powód może wymagać okresowo leczenia rehabilitacyjnego. Powód zaadoptował się do ubytku czynnościowego kręgosłupa szyjnego w stopniu zadowalającym, albowiem powrócił on do pracy. Biegły dodatkowo wskazał, że w chwili obecnej nie istnieje konieczność poddania się przez powoda dalszemu leczeniu i innym zabiegom medycznym i rehabilitacyjnym w związku z przedmiotowym wypadkiem. Nie wykluczył jednak możliwości konieczności leczenia rehabilitacyjnego w ramach NFZ w przyszłości – z uwagi na dolegliwości bólowe związane z przebyłym skruceniem kręgosłupa szyjnego. Biegły podał również, że w aktach sprawy i dokumentacji medycznej nie ma badań obrazowych w zakresie kręgosłupa C, które wskazywałyby na negatywne skutki zdarzenia drogowego z dnia 11.02.2017 r. Jednocześnie nadmienił, że wykonane badania radioobrazowe są badaniami, które uwidaczniają stan układu kostnego narządu ruchu i są badaniami mało precyzyjnymi. Ocenę stanu czynnościowego narządu ruchu biegły opiera wówczas na badaniu podmiotowym i przedmiotowym, a jednocześnie - w razie potrzeby - na diagnostyce.

Z opinii biegłej z zakresu psychiatrii B. J. z dnia 18.07.2018 r. (k.-112-116) wynika, iż powód dobrze funkcjonuje w rolach społecznych, małżonka, rodzica, pracownika. Wypadek z dnia 11.02.2017 r. skutkował lękiem w czasie jazdy samochodem, zaburzeniami snu, co zmotywowało powoda do leczenia psychiatrycznego w postaci jednej wizyty u lekarza psychiatry w dniu 30.03.2017 r. Nie stwierdzono u niego objawów depresyjnych i zaburzeń o charakterze psychotycznym. Rozpoznano zaburzenia lękowe – reakcja na stres. Zlecono skierowania do psychologa celem ewentualnej terapii i dalszej diagnozy. Przeprowadzono z nim rozmowę na temat podstawowych zasad pracy z lękiem, wypisano receptę na lek nasenny. Powód skorzystał w dniu 20.06.2017 r. z jednej wizyty u psychologa. Powód problem ze snem miał od wypadku do końca kwietnia 2017 r. Tabletki nasenne brał przez miesiąc. Powód zgłaszał okres podwyższonej wrażliwości, unika bowiem nadal przejazdu przez stary most – miejsce wypadku. Pierwszy raz za kierownicą usiadł po 7-8 tygodniach od wypadku. Uważa, że nie potrzebuje pomocy specjalistycznej, nie podejmuje terapii psychologicznej, dolegliwości prawdopodobnie nie są intensywne. Zgłaszane symptomy według biegłej nie spełniają kryterium klinicznego rozpoznania, są najprawdopodobniej przyczyną pewnego dyskomfortu. Stan zdrowia psychicznego powoda zdaniem biegłej aktualnie jest dobry. Czas leczenia i rekonwalescencji psychologicznej biegła oceniła jako trudny do sprecyzowania z uwagi na odbytą jedną wizytę u lekarza, wnioskuje małą uciążliwość dolegliwości powoda. Miesiąc farmakologii i prowadzenie auta po 7-8 tygodniach od wypadku biegła uznała za czas odzyskania równowagi psychicznej, umożliwiającej wypełnianie ról społecznych w pełnym zakresie. Rokowania na przyszłość co do stanu zdrowia psychicznego powoda są według biegłej dobre, aktualnie zgłaszane symptomy nie spełniają kryterium konkretnego rozpoznania, ale powodują u powoda dyskomfort. Zdaniem biegłej istnieją szanse powrotu do zdrowia sprzed wypadku. Charakter pracy przy komputerze powoda może być przyczyną bólu karku, na które się skarżał. W ocenie biegłej nie zachodzi konieczność poddania się powoda dalszemu leczeniu psychiatrycznego, ewentualnie powód mógłby skorzystać z terapii psychologicznej, do której musiałby być zmotywowany.

Sąd podzielił w całości powyższe opinie biegłych. Bowiem są one rzetelne, pełne i trafne. Zostały bowiem oparte na dokumentacji lekarskiej oraz na bezpośrednim badaniu powoda. Ponadto przyjęte przez biegłych schorzenia powoda i ich związek przyczynowy z przedmiotowym wypadkiem znajdują potwierdzenie w dokumentacji lekarskiej znajdującej się w aktach sprawy.

Uwzględniając zatem powyższe należy stwierdzić, iż powód P. T. (2) na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 11.02.2017 r. doznał uszkodzeń ciała, które ograniczały mu normalne funkcjonowanie. Doznał bowiem skrucenia kręgosłupa szyjnego, powikłanego przewlekłym zespołem bólowym - korzeniowym szczególnie po stronie lewej, którego skutkiem jest długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5 %. Efektem tych urazów były dolegliwości bólowe, które trwały kilka tygodni. Szczególnie uciążliwe było noszenie kołnierza ortopedycznego przez okres 6 tygodni. W tym czasie nie mógł zajmować się i bawić z córką. Powód z tego powodu czuł, że nie spełnia się jako mąż i ojciec, co było dla niego szczególnie przykre. W związku z doznanymi urazami i odczuwanymi bólami powód nie mógł wykonywać wszystkich czynności domowych jak przed wypadkiem. Ponadto musiał zaprzestać wykonywania

aktywności sportowej. W szczególności nie mógł grać w piłkę nożną, która była jego pasją, jeździć na rowerze oraz pływać.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd powinien brać pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość skutków zdarzenia wywołującego szkodę, wiek osoby poszkodowanej, utratę pewnych przymiotów lub możliwości życiowych, stopień winy sprawcy szkody.

Określając kwotę zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze, że zdrowie jest dobrem szczególnie cennym. Nie ma możliwości precyzyjnego określenia doznanej przez osobę krzywdy. Szczególnie trudno jest przełożyć doznane cierpienia na konkretną kwotę pieniężną. Dlatego też Sąd z dużą ostrożnością rozważył wysokość kompensaty pieniężnej jaką należało przyznać powodowi za doznaną krzywdę. Biorąc pod uwagę wszystkie przedstawione powyżej okoliczności Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie kwotą adekwatną do doznanych przez P. T. (1) cierpień w wyniku przedmiotowego wypadku będzie kwota 15.000 zł. Kwota ta w ocenie Sądu wraz z kwotą otrzymaną w postępowaniu likwidacyjnym będzie stanowiła dla niego odczuwalną wartość ekonomiczną, adekwatną do czasookresu i stopnia nasilenia jego cierpień po wypadku. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż obrażenia doznane przez niego były długotrwałe, spowodowały 5 % uszczerbek w jego zdrowiu i pozostawiły ślady na przyszłość.

Biorąc powyższe pod uwagę w ocenie Sądu zasądzona kwota jest odpowiednia do doznanych przez powoda krzywd, a zwłaszcza stopnia i czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałości skutków przedmiotowego wypadku wywołującego szkodę, jego wieku oraz utraty pełnej sprawności fizycznej, jaką miał przed wypadkiem.

Powód domagał się także zasądzenia na swoją rzecz odszkodowania, stanowiącego zwrot kosztu zakupu kołnierza ortopedycznego oraz utraconego wynagrodzenia za pracę za okres zwolnienia lekarskiego.

Podstawę prawną dochodzonych roszczeń stanowi art. 444§1 kc w zw. z art. 415 kc. Zgodnie z treścią art. 415 kc kto ze swojej winy wyrządził drugiemu szkodę zobowiązany jest do jej naprawienia. Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 kc obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli były konieczne i celowe.

Ciężar dowodu – zgodnie z ogólną regułą wynikającą z art. 6 kc – spoczywa na poszkodowanym, który musi wykazać, że poniósł szkodę w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia.

W ocenie Sądu należy stwierdzić, iż powód wykazał, że uszkodzenia ciała, jakich doznał w następstwie zdarzenia z dnia 11.02.2017 r. miały swoje ujemne następstwa, tak w sferze cierpień fizycznych jak i psychicznych, co powodowało wydatki związane z leczeniem.

Zdaniem Sądu należy uznać za zasadne roszczenie powoda w zakresie zwrotu kwoty 16 zł za zakupu kołnierza ortopedycznego. Bowiem złożył fakturę VAT nr (...) z dnia 13.02.2017 r. potwierdzającą powyższy zakup.

Powód żądał także zasądzenia odszkodowania tytułem utraconego wynagrodzenia za pracę za czas zwolnienia lekarskiego.

Ze złożonego do akt sprawy zaświadczenia z dnia 24.08.2017 r. (k.-22) wynika, że powód w chwili przedmiotowego wypadku był zatrudniony w (...). W okresie od 13.02.2017 r. do 23.05.2017 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim (zwolnienia k.-16-20), przez co otrzymał 80 % wynagrodzenia za pracę. W powyższym okresie otrzymałby wynagrodzenie w kwocie 9,328,93 zł netto (informacja k.-22). Strata wynagrodzenia netto za okres zwolnienia lekarskiego wynosiła 370,96 zł netto (informacja k.-22).

Z zaświadczenia z (...) z dnia 2.07.2018 r. (k.-145) oraz informacji z dnia 6.11.2018 r. (k.-155) wynika również, iż powód za 2017 r. otrzymał dodatkowe wynagrodzenie roczne w kwocie niższej o 554,98zł netto oraz nagrodę uznaniową

w kwocie niższej o 557,19 zł netto z uwagi na przebywanie na zwolnieniu lekarskim w związku z przedmiotowym wypadkiem.

Naprawienie szkody zaś obejmuje także korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono (*lucrum cessans*).

Dlatego też w ocenie Sądu powodowi przysługuje także kwota 1.499,13 zł tytułem utraconego wynagrodzenia za pracę. Bowiem gdyby powód nie uległ przedmiotowemu wypadkowi nie przebywałby na zwolnieniu lekarskim w okresie od 13.02.2017 r. do 23.05.2017 r. i w tym okresie otrzymałby wynagrodzenie za pracę w pełnej wysokości tj. w kwocie 9.328,93 zł. Otrzymał jednakże kwotę 8.957,97 zł. Zatem otrzymał o kwotę 370,96 zł netto mniej. Podobnie z uwagi na przebywanie na zwolnieniu lekarskim w związku z przedmiotowym wypadkiem otrzymał dodatkowe wynagrodzenie roczne za 2017 r. w kwocie niższej o 554,98 zł netto oraz nagrodę uznaniową w kwocie niższej o 557,19 zł netto.

Z tego też względu na podstawie art. 445 § 1 kc i 444 § 1 kc orzeczono jak w wyroku.

O odsetkach Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 481§ 1 i 2 kc i art. 817 kc. Odsetki od kwoty 9.000 zł tytułem zadośćuczynienia zostały zasądzone zgodnie z pozwem od dnia 4.05.2017 r. tj. od daty decyzji przyznającej kwotę 1.050 zł zadośćuczynienia, odsetki od kwoty 6.000 zł zadośćuczynienia zostały zasądzone od następnego dnia po dniu złożenia pisma rozszerzającego powództwo z dnia 19.06.2018 r. Odsetki od kwoty 386,96 zł zostały zasądzone od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu tj. 13.10.2017 r., co potwierdza potwierdzenie odbioru (k.-60) oraz zgodnie z postanowieniem z dnia 28.02.2019r. Odsetki od kwoty 1.112,17 zł tytułem utraconego dochodu zostały zasądzone od dnia złożenia pisma rozszerzającego powództwo z dnia 25.10.2018 r. (k.-144).

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 100 kpc i § 2 pkt. 4 w zw. z § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800), zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty procesu poniesione przez powoda składa się kwota 470 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 450 zł tytułem opłaty od rozszerzonego powództwa, kwota 38 zł tytułem opłaty od rozszerzonego powództwa, wydatki na opinię biegłego w kwocie 1.000 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.800 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Pozwany zaś poniósł koszty w kwocie 1.834 zł, na które składa się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.800 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 34 zł. Powód wygrał niniejszą sprawę w 85 % i w takim też zakresie przysługuje mu zwrot kosztów procesu co stanowi kwotę 3.774 zł. Pozwanemu zaś przysługuje 15 % poniesionych kosztów procesu co stanowi kwotę 409,61 zł. Dokonując następnie wzajemnego potrącenia powyższych kwot Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 2.799,17 zł, zgodnie pkt. III wyroku.